

denne Paragraf, har man ikke derfor nogen Sikkerhed for, at Paragraffen opfyldes. Det maa efter min Formening bero paa det Tilsyn, der paa ethvert Trin indenfor Statstjenesten er med de underordnedes Virksomhed. De, der udøve dette Tilsyn, have Ansvar for, at deres underordnede paa ethvert Punkt optræde, som de skulle, og paa ethvert Punkt vise den nødvendige Interesse for den Gerning, der er betroet dem, og ikke indlade sig paa Foretagender, som kunne kollidere med Statens Interesser. Det er enhver overordnet Tjenestemands Pligt at føre et saadant Tilsyn. Naar dette var fastslaaet som en Regel, der under ingen Omstændigheder maatte fraviges, havde man naaet alt det, man ønsker.

Jeg kan ikke se andet, end at man er inde paa noget helt nyt, naar man i § 2 forlanger, at en Embedsmand i Fremtiden skal indgive Begæring om Tilladelse til [at] paatage sig et eller andet Hverv uden for den tjenstlige Stilling. Det vil for det første være en meget vanskelig Ting for den vedkommende Minister eller overordnede at afgøre disse Spørgsmaal tilfredsstillende. Ved de Forhold, hvor Tjenestemanden paa Forhaand ved, at det, han foretager sig i sine Aftentimer, vedrører Hverv, som ikke i mindste Maade kan hindre ham i at udføre sin Embedspligt, er der ingen Tvivl om, at han vil faa Tilladelsen, og saa er det Paabud, at han skal bede om Tilladelse, noget ydmygende, som man paalægger Embedsstanden, fordi man nu en Gang har mere Hals- og Haandsret over ham end over private. I hvert Tilfælde er det noget nyt, og, som udtalt af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger), noget utilstedeligt, at en Tilladelse, som en Gang er given, skulde kunne tages tilbage, uden under den Forudsætning, at der er blevet syndet imod § 1. Men saa snart der bliver syndet imod § 1, er der allerede truffet Bestemmelse om, hvorledes man skal forholde sig, saa kan den vedkommende Tjenestemand overhovedet ikke blive i sin Stilling mere. Jeg tvivler om, at nogen Tjenestemand vil søge sin Ministers Tilladelse til noget, som han ikke er sikker paa er foreneligt med hans Tjenestestilling. Saa snart han begynder at nære Tvivl i saa Henseende, saa snart han kunde tænke sig at ville skubbe Ansvar over paa Ministeren, vil han selv have en Følelse af, at han hellere skulde have ladet være med at spørge og altsaa hellere have ladet være med at tænke paa at

paatage sig et saadant Hverv. I Almindelighed vil Opfattelsen hos Tjenestemændene være saadan, og jeg mener derfor, at der ikke er nogen som helst Grund til nu at paalægge dem en saadan Pligt, som er udtrykt i § 2.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger) har jo indgaaende omtalt § 3, og jeg kan her som i øvrigt med Hensyn til alt, hvad han udtalte, slutte mig til ham. Men det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sagde om dette Lovforslag, at den positive Forandring, som Lovforslaget medførte, indeholdtes i § 3. I denne Paragraf var der givet bestemt formulerede Begrænsninger for, hvilke Embedsmænd man vilde forhindre i at have Bierhverv. Det kan for saa vidt være rigtigt, som der i § 3 er nævnt en Række Embedsmænd, men hvis man saa ser paa § 4, der siger, at Bestemmelserne i § 3 ved kgl. Anordning kunne udvides til visse andre Klasser af Tjenestemænd i og udenfor Centraladministrationen, kan man efter min Formening ikke med Rette sige, at en saadan bestemt Grænse er trukket i § 3. Naar der i den følgende Paragraf indeholdes en almindelig Bemyndigelse til ved kongelig Anordning at udvide § 3, er der overhovedet ikke nogen Grænse for, hvor langt man kan komme. Man kan komme lige fra den øverste til den allerlaveste af Statens Tjenestemænd. Jeg kan derfor ikke se, at § 4 har nogen som helst Berettigelse.

Det er allerede nævnt, at den Meddelelse, som skulde finde Sted her til Rigsdagen hvert Aar, efter det Medlems Skøn, som udtalte sig derimod, ikke har nogen Berettigelse; jeg kan ganske slutte mig hertil. Hvis der kræves et effektivt Tilsyn — og det skal man kræve af de højere stillede Embedsmænd og Tjenestemænd lige over for deres undergivne —, er det paa ethvert Trin de paagældendes Sag at opfylde deres Tjenestepligt og i øverste Instans den enkelte Ministers, eventuelt Konseilspræsidentens Ansvar at give eller nægte de Indrømmelser med Hensyn til Erhvervelse af Biindtægter, som her er Tale om. Der ud over at give Rigsdagen Meddelelse finder jeg vilde være meget uheldigt og vilde sagtens for en stor Del kun give Anledning til en Tilfredsstillelse af mere eller mindre Nysgerrighed hos Rigsdagens Medlemmer med Hensyn til, hvorledes Tjenestemændene ere stillede; navnlig gælder dette, naar der saa yderligere er forlangt Oplysning om, hvor store